ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΜΜΕΝΕΙ

ἡ Κυβέρνηση στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ πρόγραμματός της. Τἀκούσαμε κι' αὐτὸ τὸ χωρατὸ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ στὴν συνεδρίαση τῆς περασμένης Πέμπτης καὶ δὲν ξιππασθήκαμε. Μᾶς ἐφάνηκε τόσο φυσικό! Μᾶς ἔχει συνηθίσει τόσο ὁ λιοπρόβλητος μ' αὐτὰ τὰ χωριτά, ὥστε ἄρχισαν νὰ περνοῦν καθολοκληρίαν ἀπαρατήρητα, κι' ὅταν τὴ λέει, ἔτσι χωρὶς νὰ δίχνῃ πῶς δίνει σημασία σ' αὐτά, κι ὅταν ἀκόμη στηλώνεται ἀπάνω στὸ βῆμα καὶ τὰ βροντοφωνάζῃ μὲ τόνο γεμάτο συγκίνηση καὶ μυστήριο, σὰν ν' ἀποκαλύπτῃ κανένα καινούργιο κατάπλασμα πρὸς θεραπείαν τῶν κινδυνευόντων θεσμῶν.

Ἐμμένει στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματός της ἡ Κυβέρνηση. — Κι' ἔχουν περάσει ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ τότε ποῦ ἐμμένει χωρὶς νὰ προχωρῇ οὔτε βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνῷ τἀναθεματισμένα πράγματα φωνάζουν πῶς ἀποχώρησε ἀρκετὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐμμένει—κι' ὅμως ὅλοι βλέπουν πῶς ἐμμένει μόνο μὲ τὰ λόγια, ἐ ῷ μὲ τὰς πράξεις φεύγει κι' ὅλο φεύγει ἀπὸ τὸ κομπογιαννίτικο πρόγραμμά της μακριά. Ἐμμένει.—Κι' ὅμως ὁ καθένας πιὰ τὸ νοιώθει πῶς περιμένει ὡς ἄγγελον σωτηρίας τὴν πτώση της, γιὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ δημιοκοπήσῃ καὶ πάλιν, πείθουσα τὸν χαμάλη λαὸν πῶς δὲν τὴν ἄφησαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ πρόγραμμά τις τὸ λαοσωτήριον.

Ἐμμένει. Μὰ καὶ ποιὸς τῆς τὸ ἀμφισβητεῖ; Ἂς ἐμμένῃ! Ἂν δὲν τὴν ἄφησαν— οἱ φίλοι της πάντοτε, γιατὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους της κανένας δὲν τὴν ἐμπόδισε —νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ πρόγραμμά της στὴν περασμένη σύνοδο, τὴν τακτική, θὰ τὴν ἀφήσουν νὰ το ἐφαρμόσῃ στὴν Ἔκτακτον. Κι' ἂν δὲν τὴν ἀφήσουν καὶ τώρα, θὰ τὴν ἀφήσουν στὴν ἄλλη, θὰ τὴν ἀφήσουν στὴν παρεπίνου, θὰ τὴν ἀφήσουν ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα, ἂν ὄχι νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ— γιατὶ τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἐσκέφθηκε ποτὲ σοβαρὰ — νὰ γκρεμοτσακισθῇ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν Ἀρχὴ ἐμμένουσα.

Καὶ περὶ αὐτοῦ πρόκειται: νὰ πέσῃ ἐμμένουσα στὸ Πρόγραμμά της—καὶ θὰ τὸ ἴδητε. Θὰ τὸ ἰδοῦν ἀκόμη κ' ἐκεῖνοι οἱ Συνταγματικώτατοι πολῖτες, ποῦ θαναγκασθοῦν νὰ ξαναπάρουν στὰ χέρια τους ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς σανίδες γιὰ νὰ τὶς χτυπήσουν στὰ κεφάλια τους.

ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ

μέσα, στὴν πειὸ μεγάλη τάξη, ἔγεινε κάτι—καὶ πραξικόπημα μπορειτε νὰ τὸ 'πῆτε—ποῦ ἐνδιαφέρει τὸ «Νουμᾶ» καὶ γι' αὐτὸ μὲ κάποια περηφάνεια τἀναφέρουμε.

Τὰ κορίτσια ἐπῆραν ἕνα φύλλο τοῦ «Νουμᾶ», ἐσημάδεψαν μὲ μαβὶ μολύβι ἕνα κομμάτι ποῦ γραφε γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικό μας σύστημα, ἔγραψαν στὸ περιθώριο: «Ἔχει δίκαιο ὁ «Νουμᾶς»; καὶ τόβαλαν ἀνοιχτὸ τὸ φύλλο ἀπάνου στὴν ἕδρα τοῦ καθηγητή τους.

Ὁ καθηγητὴς ὅταν ἐμπῆκε μέσα νὰ κάνῃ μάθημα, ἀντίκρυσε τὸ φύλλο, τὸ 'διάβασε βιαστικὰ, κι' ἀφρισμένος ἀπὸ θυμὸ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ 'βρίζῃ. Κατάγγειλε μάλιστα τὸ «ἀσεβὲς» κίνημα καὶ στὴν Διεύθυνση τοῦ 'Αρσακείου κ' ἐνεργήθησαν κι' ἀνακρίσεις γιὰ νὰνακαλυφθῇ ἡ ἔνοχος,

Εὐχαριστοῦμε τά καλὰ κορίτσια γιατὶ λαμβάνουν ὑπ' ὄψη τους ὅσα γράφουνται στὸν «Νουμᾶ» γιὰ τὸ 'Εθνικώτατο αὐτὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ τὰ διαβεβαιοῦμεν πῶς ὁ δασκαλισμὸς εἶνε τόσο χοντροτόμαρος, ὥστε δὲν χαμπεριζει καθόλου ἀπὸ τέτοια ντελικάτα χτυπήματα.

ΣΩΣΤΑ

ὅσα γράφει τὸ «Σκριπ» γιὰ τὸ λοιμοκαθαρτήριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. «Ἐνῷ ὑπάρχει τὸ λοιμοκαθαρτήριον τῆς Δήλου μὴ ἐπικοινωνοῦν ἀμέσως μὲ καμμίαν πόλιν, τὰ ἐξ ἐπιχολερίων μερῶν προερχόμενα ἀτμόπλοια ἀντὶ νὰποστέλλωνται εἰς Δῆλον πρὸς τέλεσιν τῆς καθάρσεώς των, ἔρχονται εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, μέσ' στὴ μύτη τῶν πολυπληθῶν ἐπιβιβαζομένων καὶ ἀποβιβαζομένων ἐπιβατῶν, ἐγγὺς τῆς γείτονος πόλεως, ἡ ὁποία διατρέχει οὕτω τὸν κίνδυνον μίαν ἡμέραν να ἴδῃ τὴν πανώλην ἐν ἑαυτῇ».

Τὸ «Σκριπ» γιὰ νὰ γράφῃ ἔτσι, ἀποδείχνει πῶς δὲν ἔχει πάρει χαμπάρι ὅτι καὶ τὰ λοιμοκαθαρτήρια διευθύνονται στον μακάριον αὐτὸν τόπο, ὅπως κι' ὅλα τἄλλα δημόσια πράγματα, ἀπὸ τὴν Συναλλαγή, ἡ ὁποῖα ἀφοῦ μᾶς ἔφερε τόσ' ἀγαθά, δὲν πειράζει ἂν μᾶς φέρῃ καὶ λίγη πανοῦκλα.

Ἂν τὰ ἤξερε αὐτὰ τὸ «Σκριπ», δὲν θἄχανε τὰ λόγια του, νὰ συνιστᾷ στὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν κατάργηση τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ νομισματοκοπείου, τὸ ὁποῖον καταχρηστικῶς καλεῖται λοιμοκαθαρτήριον.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ

φίλος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἕνα τεῦχος τῆς 1 Ἰουνίου, τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἀττικὴ Ἶρις», τὸ ὁποῖον περιέχει ἕνα θαυμάσιον καὶ τιμητικώτατον χαρακτηρισμὸν τοῦ «Νουμᾶ», τὸν ἑξῆς:

«... Ὁ «Νουμᾶς» πρέπει νὰ μάθετε ὅτι εἶνε ἑβδομαδιαία κατυρικὴ ἐφημεριδοῦλα τὴν ὁποιαν ἐκδίδει κάποιος Δ Ταγκόπουλος, ὁ ὁποῖος, ὡς μᾶς εἶπαν, ἔχει ἐργασθῇ εἰς δυὸ τρεῖς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ὡς ρέπορτερ καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεδιώχθη κακὴν κακῶς ἀλληλοδιαδόχως διὰ τὴν διαγωγήν του, ἀπό τινος δὲ ἐκδίδει τὸν «Νουμᾶ» ὅπως πορίζεται τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν τεκνων του.

»Διὰ νὰ λάβετε δὲ ἰδέαν τῆς γενναιότητος καὶ κακοηθείας του, σᾶς ἀναφέρω ὅτι πρὸ καιροῦ ἠθέλησε νὰ διασύρῃ τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν γνωστοτέρων ποιητῶν μας, ὁ ὁποῖος δικαιότατα τὸν ἐπροκάλεσε νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν τοιαύτην του ἀνανδρίαν, αὐτὸς δὲ ἔκαμε τότε τὴν ἑξῆς ἡρωικὴν καὶ μοναδικὴν ἀπολογίαν: «Δέχομαι εὐγνωμόνως τοὺς ἐμπτυσμοὺς τοῦ ποιητοῦ». Ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ μικρὰν ἰδέαν τοῦ τί εἶνε Ταγκόπουλος ἢ Νουμᾶς.

»Καὶ ὡς πρὸς τὸν κ. Ταγκόπουλον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παραβλέψῃ διότι ὁμιλεῖ ἔτσι, διότι τέλος πάντων πρόκειται ἁπλούστατα περὶ ἑνὸς κακοήθους».

Ὁ φίλος ποῦ μᾶς ἔστειλε τὸ μυροβόλον αὐτὸ τεῦχος, μᾶς ὑπέδειξε ὅτι ἠμποροῦμεν ἀξιόλογα νὰ καταδιώξουμε τὸν γράψαντα τἀνωτέρω—καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ. Καλὴ ἡ γνώμη του, δυστυχῶς ὅμως δὲν μᾶς περιστεύει καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον διευθύνει ὁ ἀξιότιμος κ. Κοντοξάκης καὶ τὸ ὁποῖον γράφεται ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ μελωδικωτάτου καὶ ἐθνικωτάτου ποιητοῦ κ. Βαργλέντη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

προτήτερα ἐκεῖνα καὶ τώρα γιὰ τ' ἀντίθετα νὰ τἄχεις μὲ τὸν Τίμωνα;

Πλοῦτος. Κι' ὅμως ἂν ξέταζες τὴν ἀλήθεια, θὰ σοῦ φαινόμουνα ὅτι φρόνιμα κάνω καὶ τὰ δυό. Γιατὶ καὶ τοῦ Τίμωνα αὐτὸ τὸ πολὺ ξάνοιγμα μὲ τὸ δίκιο θὰ φαινότανε ἀδιαφορία γιὰ μένα κ' ἔχθρηταικι' ὅσοι πάλε μὲ φυλᾶνε κατάκλειστο μὲς σὲ θύρες καὶ σκοτάδι, φροντίζοντας πῶς νὰ μὲ κάνουν πιὸ χοντρὸ καὶ παχὺ καὶ φουσκωμένο, χωρὶς οὔτε αὐτοὶ νὰ μ' ἀγγίζουν, οὔτε στὸ φῶς νὰ μὲ βγάνουν, γιὰ νὰ μὴ μὲ δεῖ κανένας, θαροῦσα πῶς εἶνε βλάκες καὶ μασκαράδες, ἀφοῦ με κατασάπιζαν κάτου ἀπὸ τόσα σίδερα, ἂν καὶ δὲν τοὺς ἔκανα κανένα κακό, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ὕστερ' ἀπο λίγο φεύγουν καὶ μ' ἀφίνουν σὲ κάποιον ἄλλο τυχερό. Λοιπὸν οὔτ' ἐκείνους παινεύω, οὔτε ὅσους εἶνε ἀνοιχτοχέρηδες γιὰ μένα, παρὰ αὐτοὺς—κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σωστὸ—ποῦ θὰ βάλουν κάποιο μέτρο στὸ πρᾶμα καὶ δὲ θὰ μ' ἀρνηθοῦν ὁλότελα, οὔτε θὰ μὲ σκορπίσουν τοῦ κάκου μαζωμένο. Γιατὶ σκέψου, ὦ Δία, σ' ὁρκίζω στὸ Δία· ἂν κανένας, ἀφοῦ παντρευτεῖ ὅπως λέει ὁ νόμος νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα, ὕστερα δὲν τὴν προσέχει, οὔτε τὴ ζηλεύει καθόλου, παρὰ τὴν ἀφίνει νὰ πηγαίνει ὅπου κι' ἂν θέλει νύχτα καὶ μέρα καὶ νὰ συναναστρέφεται μ' ὅσους θέλουν, καὶ γιὰ νὰ τὸ πῶ καλλίτερα, ὁ ἴδιος τῆς δείχνει τὸ δρόμο νὰ ξεπορνευτεῖ μὲ τὸ ν' ἀνοίγει τὶς θύρες καὶ νὰ προξενεύει φίλους και νὰ καλεῖ ὅλους σ' αὐτήν, ἄραγες ὁ τέτοιος μπορεῖ νὰ φανεῖ ὅτι ἀγαπάει; Δὲ θὰν τόλεγες βέβαια αὐτὸ ἐσύ, ὦ Δία, ποῦ ἀγάπησες τόσες φορές.

Κι' ἂν κανένας πάλε, ἀφοῦ πάρει νόμιμα στὸ σπίτι του ἀσκλάβωτη γυναῖκα γιὰ νὰ κάνει παιδιὰ γνήσια, οὔτε ὁ ἴδιος ἀγγίζει ὄμορφο καὶ στὸν καιρό του κορίτσι, οὔτε ἄλλον ἀφίνει νὰ τὸ κοιτάει, παρὰ, ἀφοῦ τὴ σιδεροκλειδώσει, τὴν κρατάει παρθένα ἄγονη καὶ στεῖρα, ἐνῷ λέει ὅτι τὴν ἀγαπάει καὶ τὸ δείχνει μὲ τὸ χρῶμά του, τὸ σωμένο κορμὶ καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια, μπορεῖ νὰ μὴν τὸν πάρουν αὐτὸν γιὰ τρελλόν, ἀφοῦ, ἐνῷ πρέπει νὰ κάνει παιδιὰ καὶ νὰ χαρεῖ τὸ γάμο, μαραζιάζει τόσο ἐμορφοπρόσωπο καὶ πανέμνοστο κοράσι, ἀνατρέφοντάς το σ' ὅλη τὴ ζωὴ σὰν ἱέρεια τῆς Θεσμοφόρου Ἔτσι κ' ἐγὼ θυμόνω, ποῦ μερικοὶ μὲ κλωτσοῦν καὶ μὲ κατασκορπίζουν καὶ μὲ ξοδεύουν μ' ἀσωτεία, καὶ μερικοὶ μ' ἔχουν στὰ σίδερα σὰν σημαδεμένο λιποτάχτη.

Δίας. Μὰ τί θυμόνεις μ' αὐτούς; ἔννοια σου καὶ θα τιμωρηθοῦν καλὰ ὅλοι τους· οἱ πρῶτοι σὰν τὸν Τάνταλο θὰ μένουν διψασμένοι καὶ ἄγευτοι μὲ στεγνωμένο τὸ στόμα, χάσκοντας μονάχα μπρὸς στὸ χρυσάφι, κ' οἱ δεύτεροι σὰν τὸν Φινέα, ποῦ θὰ τοὺς ἁρπάζουν οἱ Ἅρπυιες ἀπ' τὸν λάρυγγα το φαΐ. Μὰ πάγαινε τώρα νὰ βρεῖς τὸν Τίμωνα παρὰ πολὺ πιὸ φρόνιμο.

Πλοῦτος. Μὰ θὰ πάψει ποτὲς ἐκεῖνος σὰν ἀπὸ τρύπιο κοφίνι νὰ μανασέρνει βιαστικὰ, πρὶν νὰ μπῶ καθολοκληρία μέσα, θέλοντας νὰ προφτάσει τὴν πλημμύρα, ἀπὸ φόβο μήπως χυθῶ ἀκρατητος καὶ τὸν πνίξω; Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κουβαλάω νερὸ στὸ πιθάρι τῶν Δαναΐδων καὶ τοῦ κάκου θὰ τὸ γεμίζω, ἀφοῦ τ' ἀγγειὸ δὲν κρατάει, μὰ κα. πρὶν χυθῶ μέσα, σχεδὸν θὰ τρέχει ἔξω ὅσο θὰ ρίχνεται ἀπὸ πάνου. Τόσο μεγαλείτερο ἀπ' τὸ ρίξιμο εἶνε τὸ ἄνοιγμα τοῦ πιθαριοῦ καὶ ἀνεμπόδιστο τὸ βγάλσιμο.

Δίας. Λοιπόν, ἂν δὲ φράξει τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ ὅσο μιὰ φορὰ ἀνοίχτηκε, ἀφοῦ χυθεῖς ἐσὺ ἔξω στὴ στιγμή, εὔκολα θὰ βρεῖ πάλε τὸ τομάρι καὶ τὴν ἀξίνα στὸν πάτο τοῦ πιθαριοῦ. Μὰ πηγαίνετε τώρα καὶ κάνετέ τον πλούσιο. Κ' ἐσύ, Ἑρμῆ, θυμήσου, ὅταν γυρίζεις, νὰ μᾶς φέρεις τοὺς Κύκλωπες ἀπ' τὴν Αἴτνη γιὰ νὰ διορθώσουν τ' ἀστροπελέκι, ἀφοῦ τὸ ἀκονίσουν. Γιατὶ βέβαια θὰ τὸ χρειαστοῦμε σὲ λίγο ἀκονισμένο. (ἀκολουθεῖ)